

Cuộc sống vô thường,

CÀNG HIỂU CÀNG THƯƠNG...

Nguyễn Bảo Trung

Tháng 9 năm ngoái, bạn gửi tặng mình một cái cây mang tên Hạnh Phúc, lúc mình vừa nghỉ việc ở Bệnh viện X. Mình từng nghĩ rằng: Nên dừng lại một khoảng thời gian để thở, để sống, để đi đây đi đó sau 11 năm rông rã ngồi phòng khám dịch vụ, trực cấp cứu nhưng khi ở nhà ba tháng thì bắt đầu chồn chân, nhớ không khí bệnh viện, nhớ bệnh nhân, nhớ những lần đi học đi thi ... Kiểu như chú Trịnh Công Sơn viết: “Nhiều đêm muốn đi về con phố xa. Nhiều đêm muốn quay về ngồi yên dưới mái nhà ...”.

Tâm lý con người là vậy, “đứng núi này trông núi nọ”, khi này khi khác, khi ở phố thì mơ núi mơ sông, khi ở sông ở núi thì muốn về căn hộ chật chội bức bối trong thành phố. Mình xin đi làm lại. Mình nghĩ mình rất may mắn, đi làm đâu cũng được đồng nghiệp và cấp trên “thương”, tạo điều kiện và giúp đỡ nhiều. Mình đã mang cây Hạnh Phúc theo, đặt giữa bàn nơi phòng hành chánh giao ban khoa. Mình quên mất hễ là cỏ cây thì luôn cần nắng cần mưa, và đôi khi cần những cơn bão để cứng cáp trưởng thành.

Khi lặng yên đủ lâu chúng ta sẽ hiểu được vì sao hạt sen ở Huế hay miền Trung có vị bùi và chắc hơn hạt sen Đồng Tháp hay miền Tây, và hoa sen cũng đậm màu hơn. Vì ở đó nắng thì khô khốc, mưa thì dầm dề. Chính hoàn cảnh tạo nên sự khác biệt cho mỗi ngọn cỏ nhành cây và cho chính chúng ta nữa.

Có người thấy giông bão thì thoái lui. Có người thấy khổ đau là cần thiết cho chuyển hóa. Và khi được nuôi dưỡng trong phòng máy lạnh, cây Hạnh Phúc của mình

Ai cũng có lỗi lầm
Giữ nhau bằng độ lượng
Cuộc sống vốn vô thường
Càng hiểu lại
càng thương...

trở nên khô héo, trụi cành trụi lá. Ngày rời bệnh viện, mình đã ôm theo cây Hạnh Phúc về nhà. Bảy tháng không quá dài cũng không quá ngắn. Có những con đường, những nơi, những mối quan hệ ... chúng ta phải đi, phải đến, phải nếm trải vui buồn chìm nổi mới thấu hiểu.

Cuộc đời không phải lúc nào cũng thuận cảnh thuận duyên, nhưng nếu chúng ta biết nhìn với trái tim rộng mở, với lòng biết ơn sâu sắc thì sẽ thấy an yên dù biến động thế nào. Mình để cây Hạnh Phúc vào phía sau nhà rồi quên bẵng đi. Thoát cái đã bốn tháng trời qua...

Năm 2020, là một năm đầy những biến cố, biến cố bên ngoài cửa, biến cố bên trong cửa, làm mình trôi lẩn, đôi khi quên ngồi yên để thở, để ngắm nhìn. Và rồi chiều qua, khi mình bắt đầu dọn dẹp phía sau nhà thì giật mình khi thấy cây Hạnh Phúc đã đâm chồi ra những lộc non và những chiếc lá xanh biêng biếc. Ngỡ đã chết đi vậy mà sống lại. Ngỡ đã cạn duyên ai ngờ còn thương. Có

những chuyện, những mối quan hệ, những con người, đôi khi chúng ta không để tâm đến nữa, không chăm sóc nữa, không cố gắng thay đổi nhau cho phù hợp với mình nữa... thì bỗng dưng một ngày lại tốt hơn, thoải mái hơn và trưởng thành hơn.

Tình thương cũng vậy, nói lỏng vòng tay ôm siết bỗng thấy nhau sống động hơn, dễ thở hơn. Tất cả đều là duyên phải không? Mình lại đi làm lại. Trong thế gian biến động không ngừng này, chúng ta thường xuyên đứng trước những trạm dừng chân, những ngã rẽ, những vinh nhục không bao giờ lường trước được và khi lựa chọn đứng lại hay bước tiếp, chuyển hóa hay đắm chìm, ở lại hay rời đi, chúng ta đều có được và mất, vui và buồn, tổn thương và hạnh phúc. Chẳng ai có thể chỉ chọn được một mặt của đồng tiền, khi cầm lấy đồng tiền là bắt buộc phải có hai mặt.

Bởi thế, đừng vì một vài lần vấp ngã mà cho rằng con đường phía trước đầy chông gai, đừng vì một vài lần bất đắc chí mà nghĩ rằng

cuộc đời chỉ toàn đau khổ. Bằng cách nào đó, cây Hạnh Phúc đã hồi sinh. Bằng cách nào đó, nếu chúng ta còn duyên sẽ gặp lại, sẽ trở nên xanh tươi.

Cuộc đời càng khó đoán
Ta càng phải chân thành
Đường đi càng xa thẳm
Ta càng phải vững tâm

Biển sông nên rộng lớn
Từ hạt nước đầu nguồn
Núi đồi nên vững chãi
Từ hạt bụi mong manh

Ai cũng có lỗi lầm
Giữ nhau bằng độ lượng
Cuộc sống vốn vô thường
Càng hiểu lại càng thương...